

En smuk Somandsfang.

I Bergen udi Norge der er jeg barnefødt, Og
min Fader var en fattig Vinnevæver, Han mig der
opfødte, lod udi Fattigdommen staa, Til jeg fyldte
mit fjortende Aar.

Med en Kjøbmand her i Byen, som min Fa-
den var bekendt, med hans Søn jeg tilsøs monne
fare; vi drog' til Ostindien derfra og hjem igjen,
og den Reise gik lykkelig og vel.

Da den Reise nu var endt og min Herre
blev bekendt, med hans Søn altid godt om mig
talte, strax han mig til sig tog, og i Styrmands-
kunsten lod mig oplære paa Styrmands Maneer.

Da jeg nu Examen fik, et Aars Tid vi hjem-
me gik, for Fienden vi ei kunde seile, samme Tid
jeg mig indlod udi Kjerligheden stor med min
Herre hans Datter saa god.

Da den Kjerlighed blev stor, efter Løfte som
blev gjort, at den ikke længre kunde dølges, hendes
Fader ofte saa, hun i Løndom til mig gaar, han
blev ivrig og vred i sit Sind.

Han mig da overlod til en russisk Somajor,
som min Herres Svoger monne være, han mig
tage skal til sig, og til Styrmand bruge mig, saa
jeg aldrig Norge mere skulde see.

Saa gik vi til China hen, ja derfra og hjem
igjen, men see hvad paa Veien os mødte; en Tyrk
til os kom, han beviste sig saa grum, han os fanget
og tog os med sig hjem.

V box 15:435

Vi gik med ham til Tyrkiet, vi var dermed iffe fri, men i Fangenskabets Baand maatte vi gange i to hele fulde Aar, indtil vi os derfra slog paa en Sluppe, som drev til os iland.

Vi kom i en Slup ombord, uden Seil og uden Roer, men hvor Vinden os hen vilde føre, udi Dage elleve, indtil vi fik Land at see, hvor vi naaede den hollandske Grund.

Da vi kom til Hollands Land, kom til os en hollandsk Mand, spurgte os fra hvad Land vi var kommet, vi ham strax svarede, vi ere Kommende af det tyrkiske Fangenskabets Baand.

Han tog os hjem med sig og os pleied' ven-
nelig, vores Hunger han os mon forlindre, vi der-
med og Hvile fik, vi 6 Mand ilive gik, af 300 som
ud af Norge gik.

Noget mig paa Hjertet laa, i det som jeg stan-
der, det er hvor jeg et Brev til min Kjærest' skrive
vil, jeg hende dermed vide lod, at jeg var paa
Frihedens Fod, at jeg egentlig i Holland mon gaa.

Da hun fik det Brev at see, næsten hun be-
svimede, men til Pennen hun sig mon begive, hun
ved Pennen lod mig see, hvad som hjemme nu var
steet, siden jeg drog fra Norges Land ud.

Jeg forsandt skal sige dig, at min Fader lig-
ger Viig, og min Broder er i Soen begravet, jeg
vil bede dig min Ven, reis fra Holland til mig
hjem, vi vil ægte hverandre vi to.

Da jeg det i Brevet fandt, al min Corrig-
den forsvandt, der ombord jeg mig strax mon be-
give paa et norst Kjobmandsskib, som til Norge
agter sig, og den Reise gik lykkelig og vel.

Da jeg kom til Norges Land, gik til Bergen
op forsand, for min Kjærest' venlig at omfavne.
Hun ved Haanden haardt tog mig, jeg ilive seer
nu dig, som i fem Aar jeg savnet har.

Vores Bryllup blev bestemt og for alle blev
bekjendt, at jeg hjem fra Tyrkiet nu var kommet,
hendes Fader var død, ingen Venner det forbød,
nu blev knyttet det Venstabs Baand.

Hør I Forældre her, som Eders Børn har
fjær, deres Lykke I ei kunde raade; thi Gud mage
det vel her, om der falder lidt Besvær, at det vel
bedre ventes kan.

Den Anden:

Mel. En Bise jeg skriver.

En Bise jeg lystig at skrive paa ny
Imedens jeg ligger i Kjobenhavns By.
Jeg Bagter maa gjøre, det jo maa tilhøre,
At stride for Kongen og Landet med Lyst.

Jeg her slider Tiden moisommelig hen
Indtil jeg paa Sjælland maa rejse igjen;
Dog ingen skal spørge, jeg derfor skal sørge,
Men stedse jeg munter vil være altid.

Den Tid jeg bortreiste jeg havde en Ven,
Jeg gav hende Hjertet fortroligen hen,
Jeg havde i Verden ei høiere Skat,
Men da jeg bortreiste, hun bød mig Godnat.

Den Tid jeg bortreiste hun var mig saa fin,
Hun loved' at være Allerkjæresten min:
Hun loved' mig haade med Haand og med Mund
At være min Kjærest' indtil sidste Stund.

Men snart hun forglemte sin kjære Ven,
En Anden hun loved' sit Hjerte igjen,
Men derfor jeg tager en Anden igjen,
Som trofast bestandig vil være min Ven.

O du utroe Pige hvor kunde du saa
Forlade din Kjærest' og fra ham bortgaa,
Du vist vil fortryde, du mig har firert.
Søg du kun din Lykke, thi det er mig kjært.

Nu lever jeg Tiden fornoielig hen,
Omsider jeg reiser paa Landet igjen,
Jeg ønsker ei længre at være i den Stand,
Pangt heller jeg lyfter at leve paa Land,

Nu vil jeg her tjene min Konge med Væst
Om Fienden sig nærmer vi vove en Dyst.
Naar Kongen befaler saa maa vi herud,
At stride mod Fienden med Rugler og Krudt.

Jeg vil nu her ende og slutte min Sang,
Gid Herren han stedse ledsage min Gang,
Indtil det behager den høieste Gud,
At kalde mig fra denne Verden herud.

Nu Dagen har Ende og Natten fremgaar,
Min Pen ikke mere at skrive formaaer,
Min Vise jeg sende paa Sjælland vil hen
Til den, som har været min kjæreste Ven.